

Alena Bartoňová – Jak se sekaj milióny

V ruce jsem držela další listiny. Položila jsem je na stůl před Mirku: „ Jsou tu ještě vložené peníze na vázaný vklad. Dříve je měl na životní pojistce. Byla jsem na ní jako zůstavitel, čili tyto peníze byly určené také pro mě. Před půl rokem je vybral a vložil na jiný vklad. Podívej se dobře, kolonka zůstavitel je prázdná. Nevím, proč to udělal. Potom je v garáži jeho auto a snad nějaký přívěsný vozík. Já se o to nikdy nestarala.“

Mluvila jsem stále klidným hlasem, měla jsem pocit, že těch informací je na Mirku moc: „Jsou tu peníze na jeho sporožiru. Dohromady to dělá něco přes 500 000Kč. Nevím, co s tím vším bude. Musí to rozhodnout notářka.“

Já nejsem dědic! Jsem pouze majitel nemovitosti a všeho, co k tomu patří. Dědic bys byla ty a tvá nevlastní sestra. Je tu závěť, a jestli je platná, to už musí opravdu podle zákona rozhodnout notářka.“ Podívala jsem se na Mirku, chvěly se jí ruce. Zavalená informacemi byla rozčilená a také už opilá. Druhý šampus byl prakticky na dně. Opět tím jejím jízlivým hlasem zazněla otázka: „A proč jsi mi to neřekla, co udělal, když byl ještě naživu?“ Stručně jsem odpověděla: „On si to nepřál! Asi věděl proč! Možná by umřel dřív!“ Začínala jsem být rozzlobená, ale stále jsem se ovládala. Věděla jsem, kdybych vybuchla, k ničemu by to nepřispělo.

Vztekle odstrčila papíry. Vyndala si cigaretu z krabičky položené na stole a zapalovač z kapsy kalhot: „Musím jít kouřit. Můžu na balkón a jdeš se mnou?“ Přikývla jsem. Čekala jsem další scénu.

Mirka na odchodu chytila láhev do ruky, otočila ji na bok a konstatovala: „Máme dopito. Jsme tu jako u Suchánků. Pavle, skoč do sklepa pro zásoby.“ S přítelem jsme se krátce střetli očima. Byl to takový nemluvný tázavý pohled. Kývla jsem hlavou na souhlas a za mužem se zavřely dveře na chodbu. I na balkóně jsme slyšely, jak dupe po schodech.

Mirka si zapálila, nevím, jestli večerní chlad a tma ji trochu srovnaly, ale začala mluvit naprosto normálně: „Co budeš s tím barákem dělat? To všechno má tak hodnotu čtyř a půl miliónu. Měla bys to prodat a mně dát, jako jeho dceři, půlku! Já bych měla dva milióny a ty bys měla dva milióny. Každá bychom měly dost! Tobě přeci o ty milióny tolik nejde. Vždyť ty jsi podnikatelka a dokážeš je vysekat na všem!“

Cítila jsem znovu stoupající vztek. Pochopila jsem, že Mirce není líto, že jí umřel otec, ale to, že pravděpodobně přišla o majetek, se kterým počítala. Byla mi zima a nechtělo se mi vést rozumné řeči s podnapilou sestřenicí. Pozorovala mě, vyfoukla cigaretový kouř bokem do tmy a čekala.